

החיה

האיומה

סיין

הגנב היה איש קטן קומה, קטן, קטן בהרבה מהנמר הגדול.
ערב ירד כבר כשהגנב והנמר הגיעו לביתן. הזקנים ישבו בתוך הבית ושוחחו ביניהם. הם התכוננו לשתות תה. המים במיחם שלהם התחילו כבר לרתוח.
"אני מאוד אוהבת לשתות תה מהמיחם הזה" אמרה האישה "ואני מפחדת מאוד שהוא עלול פעם לדלוף. אני מפחדת מדלף יותר מכל דבר אחר בעולם."
באותו הזמן גם הגנב וגם הנמר, כל אחד בנפרד, התגנבו אל הביתן. הם רצו לשמוע מה אומרת האישה הזקנה. הנמר לא ראה את הגנב והגנב לא הרגיש בנמר כי הנמר עמד ליד הדלת והגנב עלה על גג הבית והקשיב דרך הארובה.
והם שמעו את המילים של האישה:
"אני מפחדת מדלף יותר מכל דבר אחר בעולם."
כך אמרה הזקנה ופחד אחז בשניהם.
"גם אני מפחד מאוד מהדלף" אמר האיש הזקן.
שוב נרעדו הגנב והנמר.

בבית קטן בהרים חיו זקן וזקנה. לא היה להם כל רכוש מלבד עגלה קטנה אחת.
פעם אחד גנב הגיע אל הבית הקטן הזה. הוא רצה לגנוב את העגלה של הזקנים.
ובאותו היום יצא מהיער נמר. גם הוא רצה לחטוף את העגלה.

"מי עלה על גבי בעוז ובזריזות כזו"
חשב הנמר "זה בוודאי הדלף!" והוא
התחיל לרוץ ליער בדילוגים גדולים.
הגנב מרוב פחד החזיק ברגליו את
הצדדים של הנמר ובידיו חיבק את
צווארו.

"הדלף רוצה לחנוק אותי" חשב הנמר
והתחיל לרוץ עוד יותר מהר.
"רק אגיע ליער" חשב הגנב "ושם
אתפוס איזה ענף ואשתחרר מהדלף."

"מה זה - דלף" חשב הנגנב "מעולם
לא שמעתי על דלף. זה כנראה יצור
איום כלשהו ויתכן שהוא קרוב לכאן
אם הזקנים כל כך מפחדים. זה
מבהיל אותי."

"מה זה דלף?" חשב הנמר "עוד אף
פעם לא שמעתי עליו. זו אולי איזו
חיה איומה ולא סתם הזקנים
מפחדים כל כך מאותו דלף..
למה באתי הנה? אולי מוטב לברוח
מהר מכאן?"

הגנב התחיל לרדת מהגג. ובאותו
רגע נשמע קול של חתול. הגנב
נבהל, התחלק ונפל מהגג ישר על
גבו של הנמר.

"על מה נפלתי?" חשב הגנב "על
משהו גדול, משהו חי. זה בוודאי
הדלף האיום."

"נמר הוא גם כן חיה איומה" חשב ועלה עוד יותר גבוה.

הנמר רץ לנחל, שתה מים ונשכב לנוח. הריצה המהירה עייפה אותו מאוד.

למחרת, כשעלתה השמש ראה קוף.

"שלום חבר נמר" אמר הקוף "האם היה לך ציד מוצלח?"

"לא, חבר קוף, לא הצלחתי" ענה הנמר "אתמול רציתי לצוד עגלה אך חיה איומה התנפלה עלי. הבנתי שזה דלף. הזקנים שם בבית אמרו שהם מאוד מפחדים ממנו."

"ספר לי, חבר נמר, איך הוא התנפל עליך?" שאל הקוף.

"הדלף התיישב לי על הגב. בכפות אחוריות החזיק בצדדים שלי ובקדמיות התחיל לחנוק אותי."

"רק אגיע ליער" חשב הנמר "ושם אזחל תחת ענף נמוך כלשהו, כדי שיוריד ממני את הדלף." והנמר הגיע ליער. נגנב אחז בענף גדול ונתלה עליו. "הנה התפטרתי מדלף" חשב הגנב, ועלה על העץ. "הנה התפטרתי מדלף" חשב הנמר והמשיך לרוץ בין העצים. והגנב הסתכל אחריו ובאור החלוש ראה שישב על נמר.

הם הלכו חזרה אל העץ, והגנב ישב עוד שם למעלה.
הוא פחד מהנמר ולא ירד. הקוף הביט כלפי מעלה.
אבל הגנב ראה את הנמר והתחיל לרעוד מפחד.
הענף נרעד ושבבים נפלו ממנו. שבבים נכנסו לקוף
לעיניים. הוא נתן זעקה קטנה והנמר חשב שזה
הסימן "אז צריך להציל את עצמי" חשב והתחיל
לברוח והקוף רץ אחריו.

והזקנים ישבו בבית, לא ידעו על הגנב ולא על הנמר,
ורק שתו תה מהמיחם שלהם.

"הה-הה, חבר נמר, אני מאמין שזה היה אדם.
איפה הוא? בוא ונאכל אותו מיד."
"עברתי תחת עץ והענף הוריד אותו. אולי הוא
עוד שם, אבל אני לא אלך. אני מפחד. אולי זה
לא אדם אלא דלף? ומה יקרה אם הוא שוב יקפוץ
לי על הצוואר?"
"אל פחד, חבר נמר, אלך קדימה" אמר הקוף, אך
הוא בעצמו התחיל קצת לפחד "ואם זה לא אדם
אתן לך סימן ונברח."